

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ВНУТРІШНІ ДЕРЖАВИ

ПУСТЕЛЯ
БАГХРА

гора Тяньшань

гори Вудан

Сінегара

дамба
Чотирьох
Ущелин

провінція
Барана

провінція
Щура

Західний Мужвей

ПЛАТО
СКАРІГОН

провінція Собаки

хребет Баолей

провінція Біка

провінція
Зайця

провінція Мавти

провінція
Кабана

Південний Мужвей

провінція Півня

провінція
Дракона

хребет Аоба

Аньхїлуунь

РОЗДІЛ I

— Роздягайтеся.

Жинь моргнула.

— Що?

Наглядач на мить відірвався від записів у журналі.

— Такі правила для запобігання списуванню, — він показав рукою на колегу-наглядачку. — Якщо треба, йдіть із нею.

Жинь міцно схрестила руки на грудях і підійшла до наглядачки. Та завела її за ширму, ретельно обмацала, аби впевнитися, що дівчина ніде не сховала матеріалів для тесту, а потім видала безформну синю одежину.

— Одягайте, — наказала наглядачка.

— Це й справді так необхідно?

Роздягнувшись, Жинь зацокотіла зубами від холоду. Екзаменаційна сорочка виявилася зовеликою: рукави звисали, тож Жинь довелося підкотити їх кілька разів.

— Так, — наглядачка жестом показала на лаву. — Минулого року дванадцятьох студентів спіймали зі шпалгалками, впитими в підкладки сорочок. Ми вжили запобіжних заходів. Відкрийте рота.

Жинь підкорилася.

Тонкою паличкою наглядачка притиснула їй язик.

— Колір не змінений, це добре. Широко розплющте очі.

— Навіщо комусь накачуватися наркотиками *перед* тестом? — запитала Жинь, коли наглядачка піднімала їй повіки. Проте відповіді не почула.

Задоволена, наглядачка махнула рукою в бік коридору, де нерівним строем уже стояли майбутні студенти. Руки в них були

порожні, а на обличчях застиг однаковий стривожений вираз. Письмового приладдя для тесту вони не принесли, адже всередині пензлів можна сховати скручений аркуш із відповідями.

— Руки тримайте на видноті, — наказав наглядач, вийшовши попереду строю. — Рукава підкотіть до ліктів. Віднині й надалі ви не розмовляєте між собою. Якщо виникне потреба помочитися, підніміть руку. Позаду кімнати є відро.

— А раптом мені захочеться по великому? — запитав якийсь хлопець.

Наглядач пильно глянув на нього.

— Тест триває дванадцять годин, — промовив хлопчина виправдально.

Наглядач знизав плечима.

— Тоді намагайтеся тихенько.

Того ранку Жинь надто нервувалася, щоб з'їсти бодай шматочок. Її нудило вже від самої думки про їжу. Сечовий міхур та кишківник були порожні. Повний — лише розум, забитий немислимою кількістю математичних формул, віршів, трактатів та історичних дат, які вона мала виплеснути в тестовому зошиті. Вона підготувалася.

Екзаменаційна кімната була розрахована на сотню студентів. Столи розставили вузькими рядами по десять. На кожному — товстезний екзаменаційний зошит, каламар та пензель для письма.

У більшості інших провінцій країни Нікань відводили всю будівлю ратуші, щоб розмістити тисячі студентів, які щороку намагалися скласти іспит. Однак у містечку Тікані в провінції Півня мешкали лише землероби та фермери. Тіканійським родинам згодилася б радше зайві руки для роботи в полі, аніж напіддаки з університетською освітою. Тож у Тікані для іспиту завжди використовували лише одну класну кімнату.

Разом із рештою учасників Жинь пройшла до класу й сіла на відведене місце. Дівчина замислилася, який вигляд усі вони мали згори: охайні плямки чорного волосся, однакові сині сорочки та коричневі дерев'яні столи. Вона уявила, скільки ще тієї миті по всій країні отаких класних кімнат, у яких із нервовим очікуванням присутні дивилися на водяні годинники.

У Жинь цокотіли зуби, відбивали нестямне стакато, здавалося, чути всім навколо, і причиною був не лише холод. Вона стиснула

цуслепи, однак дрижання просто перекинулося на руки й коліна. Пензель тремтів у руді, чорнило скрапувало на стіл, лишаючи чорні плями.

Жинь стиснула його міцніше й написала на титульній сторінці зошита своє повне ім'я: *Фан Жунінь*.

Нервувалася не лише вона. Біля відра позаду кімнати вже чулися благовотні позиви.

Дівчина стиснула собі зап'ясток, зчепивши пальці поверх блідих шрамів від опіків, і глибоко вдихнула. «Зосередься».

Водяний годинник у кутку стиха дзенькнув.

— Починайте, — промовив екзаменатор.

Сотня екзаменаційних зошитів із шурхотом розгорнулися, немовби спурхнула згряя горобців.

Два роки тому, в день, який державні чиновники Тікані навмання визначили її чотирнадцятим днем народження, прийомні батьки Жинь покликали дівчину до себе в кімнату.

Таке траплялося рідко. Здебільшого Фани воліли взагалі не помічати Жинь, доки для неї не з'являлася робота, але й тоді говорили з нею так, немовби віддавали команди собаці: «Замкни крамницю. Розв'яжи випрану білизну. Віднеси цей пакунок опіуму сусідам і не йди, аж доки не витрясеш із них удвічі більше, ніж заплатили ми».

На стільці для гостей сиділа жінка, якої Жинь раніше не бачила. Її обличчя було немовби припорошене білим рисовим борошном, із кольоровими мазками лише на вустах і повіках. Вона була вбрана в яскраво-бузкову сукню з візерунком зі сливових квітів, скроєну так, що могла б личити дівчині вдвічі молодшій. Фігура жінки розповзлася по боках, наче мішок із зерном.

— Це вона? — запитала жінка. — Гм. Трохи смаглява. Інспектор не надто цим переймається, але ціну доведеться скинути.

У Жинь виникла несподівана страхітлива підозра.

— Хто ви? — вимогливо запитала вона.

— Сядь-но, Жинь, — промовив дядько Фан.

Він змахнув мозолястою рукою, вказуючи на стілець. Жинь миттю кинулася навтьоки. Тітонька Фан перехопила її й затягла назад. Зав'язалася коротка сутичка, тітонька Фан пересилила Жинь і штовхнула до стільця.